

-ร่าง-

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลจังหาร
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๔

ของ
เทศบาลตำบลจังหาร
อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด

หลักการ

ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจแก่ราชการ

ส่วน

ท้องถิ่นในการตราข้อกำหนดท้องถิ่นขึ้นในเรื่องของการดูแล และการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ จึงต้องมีการกำหนดมาตรการในการควบคุมการเลี้ยงสุกร เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับโรคติดต่อ รวมทั้งเหตุเดือดร้อน รำคาญจากการเลี้ยงสุกรเพื่อประโยชน์การรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น โดยราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการออกเทศบัญญัติท้องถิ่นในการกำหนดให้ส่วนใดส่วนหนึ่งของพื้นที่หรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจนั้น เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงสุกร

เหตุผล

เนื่องจากปัจจุบันเทศบาลตำบลจันทหาร ยังมีได้ตราเทศบัญญัติดังกล่าวออกมาบังคับใช้ ประกอบกับภายในเขตท้องที่เทศบาลตำบลจันทหาร มีความจำเป็นควบคุมการเลี้ยงสุกรเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเรื่องการเลี้ยงสุกรที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นทั้งจากปัญหาเรื่องกลิ่นเหม็นที่มีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของประชาชนและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุกร ดังนั้นเพื่อกำหนดมาตรการควบคุมการเลี้ยงสุกรภายในพื้นที่ตำบลจันทหาร จึงตราเทศบัญญัติเทศบาลตำบลจันทหาร เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ. 2564 เพื่อบังคับใช้ในเขตเทศบาลตำบลจันทหารต่อไป

(ร่าง)
เทศบัญญัติเทศบาลตำบลจังหาร
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร
พ.ศ. 2564

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงสุกร อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาลตำบลจังหาร โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาลตำบลจังหารและผู้ว่าราชการจังหวัด ร้อยเอ็ด จึงตราเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลจังหาร เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ.2564”

ข้อ 2 เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับภายในเขตเทศบาลตำบลจังหาร เมื่อประกาศไว้โดยเปิดเผยที่ สำนักงาน เทศบาลตำบลจังหารแล้วเจ็ดวัน

ข้อ 3 บรรดาเทศบัญญัติ ข้อบังคับ กฎ ระเบียบ และคำสั่งอื่นใดของเทศบาลตำบลจังหาร ใน ส่วนที่ได้ ตราไว้แล้วก่อนตราเทศบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4 ให้นายกเทศมนตรีตำบลจังหารเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ ออก ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด 1
บททั่วไป

ข้อ 5 ในเทศบัญญัตินี้
“ผู้ดำเนินการกิจการ” หมายความว่า ผู้เป็นเจ้าของหรือบุคคลหรือนิติบุคคลหรือที่เรียกชื่ออย่างอื่น ซึ่ง รับผิดชอบดำเนินการสถานประกอบกิจการนั้น
“การประกอบกิจการ” หมายความว่า กิจการเลี้ยงสุกร
“คนงาน” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการ
“มลพิษทางเสียง” หมายความว่า สภาวะของเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถาน ประกอบ กิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“มลพิษความสั่นสะเทือน” หมายความว่า สภาวะของความสั่นสะเทือนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“มลพิษทางอากาศ” หมายความว่า สภาวะของอากาศอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“มลพิษทางน้ำ” หมายความว่า สภาวะของน้ำทั้งอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“อาคาร” หมายความว่า ดึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน หรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่น

ซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาลตำบลจังหวัด

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลจังหวัด

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ 6 ให้กิจการการเลี้ยงสุกร เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ 7 ผู้ดำเนินกิจการการเลี้ยงสุกร ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข

ที่

กำหนดตามเทศบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พ.ศ. ๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการ

ควบคุม

อาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มี

การประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย หรือสถานประกอบกิจการที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายอื่นใด ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยแล้วแต่กรณี

หมวด ๒

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการ

เกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อ

สุขภาพ

ลักษณะที่ 1

หลักเกณฑ์และสถานที่ตั้ง

ข้อ 8 สถานที่ตั้งในการเลี้ยงสุกรต้องอยู่ห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน

สถานบันการศึกษา

โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชน โดยมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวข้างต้นและแหล่งน้ำสาธารณะในระยะทางดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรไม่เกิน ๕๐ ตัว ให้มีระยะห่างในระยะที่ไม่ก่อให้เกิดความรำคาญต่อชุมชนใกล้เคียง

(๒) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรมากกว่า ๕๐ แต่ไม่เกิน ๕๐๐ ตัว ให้มีระยะห่างไม่น้อยกว่า

5๐๐ เมตร

(๓) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรมากกว่า ๕๐๐ ตัว ขึ้นไป ให้มีระยะห่างไม่น้อยกว่า 1,0๐๐

เมตร

ข้อ 9 สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรต้องตั้งอยู่ห่างจากโรงฆ่าสัตว์ตลาดนัดค้าสัตว์ตั้งแต่ 5 กิโลเมตร

ขึ้นไป

กรณีการเลี้ยงสุกรตั้งแต่ 50 ตัวขึ้นไปจะต้องผ่านการประชาคมรับฟังความเห็นของประชาชนในบริเวณใกล้เคียง

ข้อ 10 จัดให้มีบริเวณเลี้ยงสุกรเป็นสัดส่วนและอยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะหรือที่ดินต่างเจ้าของ และ

ต้องมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาเรือนหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสุกรนั้นไม่น้อยกว่า 2๐ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกันตามข้อกำหนดนี้

ข้อ ๑1 สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่บริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขัง

ลักษณะ ๒

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของโรงเรือนเลี้ยงสุกรและส่วนประกอบ

.....

- ข้อ ๑2 โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะแก่การเลี้ยง
สุกร
ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด
- ข้อ ๑3 พื้นโรงเรือนเลี้ยงสุกรทำด้วยวัสดุแข็งแรง พื้นผิวเรียบทำความสะอาดง่าย มีความลาด
เอียงที่
เหมาะสมให้น้ำหรือสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายได้โดยสะดวก
- ข้อ ๑4 หลังคาโรงเรือนเลี้ยงสุกรทำด้วยวัสดุแข็งแรง มีความสูงจากพื้นที่เหมาะสม และมี
ช่องทางให้
แสงสว่างหรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง
- ข้อ ๑5 โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องมีที่ขังและปล่อยสัตว์กว้างขวางเพียงพอ คอกสัตว์กันเป็นสัดส่วน
เหมาะสมกับจำนวนสุกร ไม่ให้สุกรอยู่อย่างแออัด
- ข้อ ๑6 จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ และมีการระบายอากาศดี
- ข้อ ๑7 ถนนภายในสถานประกอบกิจการต้องใช้วัสดุคงทน มีความกว้างเหมาะสม สะดวกใน
การ
ขนส่งลำเลียงอุปกรณ์ อาหารสุกรรวมทั้งผลผลิตเข้าและออกภายในสถานประกอบกิจการ
- ข้อ ๑8 สถานที่เก็บอาหารและโรงผสมอาหารควรจัดเป็นสัดส่วนและถูกหลักสุขาภิบาล

ลักษณะ 3

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ น้ำดื่ม น้ำใช้

.....

- ข้อ 19 อาหารที่ใช้เลี้ยงสุกร ต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุม
คุณภาพ
อาหารสัตว์
- ข้อ 20 ควรมีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วน จัดให้เป็นระเบียบและมีการดูแลรักษาความ
สะอาด
อย่างสม่ำเสมอ
- ข้อ 21 ต้องมีที่เก็บรักษาเครื่องมือเครื่องใช้ อุปกรณ์ในการทำงานเป็นสัดส่วนเหมาะสมและเป็น
ระเบียบเรียบร้อย

ข้อ 22 เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ รวมถึงสวิตช์และสายไฟต่าง ๆ ต้องได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี

ข้อ 23 ต้องจัดให้มีน้ำดื่มที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานไว้บริการสำหรับผู้ปฏิบัติงานอย่างเพียงพอ ตั้งอยู่ในบริเวณที่แยกออกจากโรงเรือนเลี้ยงสุกร และลักษณะการจัดบริการน้ำดื่มต้องไม่ก่อให้เกิดความสกปรก หรือการปนเปื้อนเช่น ใช้ระบบน้ำกด ใช้แก้วส่วนตัว ใช้แก้วกระดาษที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง ใช้แก้วส่วนกลางที่ใช้ดื่มเพียงครั้งเดียวแล้วนำไปล้างทำความสะอาดก่อนนำมาใช้ใหม่ หรือวิธีอื่น

ข้อ 24 ต้องจัดให้มีน้ำใช้ที่สะอาดได้มาตรฐาน และมีปริมาณเพียงพอกับปริมาณน้ำที่ใช้ในแต่ละวัน

ข้อ 25 กรณีที่สถานประกอบการกิจการผลิตน้ำใช้เอง ควร ตรวจสอบดูแลคุณภาพน้ำดิบให้สะอาด ตรวจสอบระบบท่อน้ำและทำความสะอาดภาชนะเก็บกักน้ำอยู่เสมอ และปรับปรุงคุณภาพน้ำให้มีคุณภาพดีอยู่เสมอ

ลักษณะ 4

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน

ข้อ 26 ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการเลี้ยงสุกรต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อ ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 หรือโรคที่สังคมรังเกียจ โรคเกี่ยวข้องกับทางเดินอาหาร ทางเดินหายใจ หูน้ำหนวก และบาดแผลติดเชื้อ หรือไม่เป็นพาหะนำโรคติดต่อ ได้แก่ วัณโรค อหิวาตกโรค ไข้รากสาดน้อย บิด สุกใส หัด คางทูม เรื้อน ไวรัสตับอักเสบบี โรคพยาธิ และโรคผิวหนังที่นำรังเกียจ เป็นต้น หากผู้ปฏิบัติงานป่วยด้วยโรคติดต่อดังกล่าว ต้องหยุดพักรักษาให้หายจึงจะสามารถปฏิบัติงานในสถานที่เลี้ยงสุกรได้

ข้อ 27 ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการตรวจสอบสุขภาพเป็นประจำทุกปี

ข้อ ๒8 ผู้ปฏิบัติงานควรได้รับการอบรมในเรื่องที่เกี่ยวกับสุขอนามัย

ข้อ ๒9 ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการเลี้ยงสุกรจะต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ล้างทำความสะอาดมือทุกครั้งก่อนเข้าหรือออกจากสถานประกอบการเลี้ยงสุกร

และ

ภายหลังออกจากห้องส้วมและจับต้องสิ่งปนเปื้อนต่าง ๆ

(๒) สวมใส่ชุดปฏิบัติงานที่สะอาดเหมาะสมในแต่ละกิจกรรมที่ปฏิบัติ

(๓) ในกรณีที่มีบาดแผล ต้องปิดแผลด้วยที่ปิดแผล ถ้ามีบาดแผลที่มือต้องสวมใส่ถุงมือ

และ

ปลอกนิ้วขณะปฏิบัติงาน

ลักษณะ 5

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการน้ำเสีย มูลฝอย สิ่งปฏิกูล

.....

ข้อ 30 ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้มาตรฐาน โดยใช้วิธีการบำบัดน้ำเสียที่เหมาะสม ทางระบายน้ำ

ไม่อุดตัน เพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากน้ำเสีย

ข้อ 31 น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งให้ได้เกณฑ์มาตรฐานน้ำทิ้งตาม

กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมก่อนปล่อยออกสู่ภายนอกสถานประกอบการ

ข้อ 32 ต้องจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยในสถานประกอบการที่ถูกหลักสุขาภิบาล เหมาะสม และ

เพียงพอ

ข้อ 33 ต้องมีการรวบรวมมูลฝอยในสถานประกอบการและนำไปกำจัดด้วยวิธีการฝัง เผาอย่างถูกต้อง

ตามหลักสุขาภิบาล และปฏิบัติตามเทศบัญญัติเทศบาลจังหวัดเกี่ยวกับสิ่งปฏิกูลมูลฝอย

ข้อ 34 ต้องทำความสะอาด กวาด ล้างพื้นโรงเรือนเลี้ยงสุกรและบริเวณโดยรอบโรงเรือนเลี้ยงสุกร

ให้สะอาดทุกวัน ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสุกรโดยเฉพาะ เพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากกลิ่นและไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรคหรือแมลงนำโรค

-5-

ข้อ 35 ห้ามทิ้งมูลสุกรหรือมูลฝอยในที่ดินของตนเองและที่สาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะ

ข้อ 36 ต้องมีห้องน้ำห้องส้วมตามลักษณะและจำนวนที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องและบำบัด หรือการกำจัดสิ่งปฏิกูลถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล และภายในห้องน้ำห้องส้วมต้องมีอุปกรณ์ตามความจำเป็นและเหมาะสม

ข้อ 37 ต้องดูแลรักษาความสะอาดห้องน้ำและห้องส้วมเป็นประจำทุกวันปฏิบัติงาน

ลักษณะ 6

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์และแมลงนำโรค

.....

ข้อ 38 ต้องมีการป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสุกรด้วยวิธีการที่เหมาะสมและถูกต้อง

ข้อ ๓9 การกำจัดซากสุกร ให้ใช้วิธีเผา หรือฝังเพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรคหรือ

แมลงนำโรค ดังนี้

- (1) การกำจัดซากสุกรโดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอและอยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึงโดยฝัง

ซากสุกรลึกจากผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราดหรือโรยบนส่วนต่างๆ ของซากสุกรจนทั่ว และกลบหลุมดิน

(2) การกำจัดซากสุกรโดยการเผาต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสม
ใน

การใช้เผาซากสุกรจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(3) สถานที่กำจัดซากสุกรต้องห่างจากบริเวณอาคาร หรือโรงเรียนเลี้ยงสุกร อาคาร
สำนักงาน อาคารพักอาศัย

ข้อ 40 ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์และแมลงนำโรคในสถานประกอบกิจการสุกร ไม่ให้มี
จำนวน
มากจนก่อให้เกิดความเสี่ยงในการแพร่เชื้อโรคติดต่อ หรือก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ

ข้อ 41 กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวกับสุกรในเขตพื้นที่ ต้องจัดให้มีวิธีการควบคุม
ป้องกัน
มิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานประกอบกิจการ ทั้งในตัวสุกร อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยง และสิ่งแวดล้อม
อื่นๆ

ลักษณะ 7

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัย และการป้องกันเหตุรำคาญ

.....

ข้อ 42 จัดให้มีห้องโดยเฉพาะสำหรับเก็บสารเคมี น้ำยาฆ่าเชื้อ หรือสิ่งของที่อาจก่อให้เกิด
อันตราย
หรืออัคคีภัยได้ง่ายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 43 จัดให้มีห้องพยาบาลหรือชุดปฐมพยาบาลที่ครบรายการไว้ในสถานประกอบกิจการและ
พร้อม
ใช้งานได้ตลอดเวลา

ข้อ 44 ระดับเสียงในสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรในเวลากลางวันต้องมีระดับเสียงเฉลี่ย
เป็นไป
ตามที่กฎหมายกำหนด

ข้อ 45 ระดับความเข้มข้นของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์และก๊าซแอมโมเนีย บริเวณคอกเลี้ยงสุกร
ต้องไม่
เกินค่ามาตรฐานตามกฎหมายกำหนด

ข้อ 46 วิธีการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบกิจการให้ใช้วิธีการตรวจวัดของ
หน่วยงานราชการไทย ในกรณีที่ไม่มีการตรวจวัดที่เป็นมาตรฐานกำหนด ให้ใช้วิธีการตรวจวัดที่ท้องถิ่น
ยอมรับ

ข้อ 47 ต้องดำเนินการควบคุมป้องกันกิจกรรมต่างๆ ของสถานประกอบกิจการไม่ให้มีกลิ่น น้ำ

เสีย

เขม่า คาร์บอน เสียง ฝุ่น และความร้อน เป็นต้น ที่จะทำให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคนงาน และผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง หรืออยู่ในเส้นทางการสัญจรของสถานประกอบกิจการ

หมวด ๓

ใบอนุญาต

.....

ข้อ ๔8 เมื่อเทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ห้ามผู้ใดดำเนินการที่ต้องมีการควบคุมภายในราชการ

ส่วน

ท้องถิ่นวันแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ในการออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาต

ปฏิบัติเพื่อ

ป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในเทศบัญญัตินี้ก็ได้ ใบอนุญาตให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

ข้อ 49 ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินการเลี้ยงสุกรภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้า

จะต้องยื่น

คำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัตินี้ พร้อมกับเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) สำเนาใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่

เกี่ยวข้อง

(๔) สำเนาหนังสือจดทะเบียนจัดตั้งนิติบุคคล กรณีเป็นนิติบุคคล

(๕) หนังสือมอบอำนาจ กรณีที่มีการมอบอำนาจ พร้อมแนบสำเนาบัตรประชาชน ข้าราชการ

หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ และสำเนาทะเบียนของผู้มอบอำนาจและผู้รับมอบอำนาจ

(๖) เอกสารและหลักฐานอื่นๆ ตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นประกาศกำหนดและเผยแพร่ให้

ประชาชนทราบ

(7) เอกสารการประเมินตามแบบประเมินของกรมอนามัย

ข้อ 50 เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ตรวจสอบ

ความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐาน กรณีไม่ถูกต้องครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการภายในระยะเวลาที่กำหนด

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้

ขอ

อนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกไปอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้

ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน แต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลา

ไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

-7-

ข้อ 51 ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาต

จากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ 52 ใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้

เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ไม่น้อยกว่า 30 วัน เมื่อได้ยื่นคำขอ

พร้อมกับ เสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

ข้อ 53 ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ

สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

ข้อ 54 ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดตามแบบที่

กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ

เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตโดยให้นำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาต

นำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วย

ข้อ 55 ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตาม บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้

ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ เจ้าพนักงาน

ท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินครั้งละสามสิบวัน

ข้อ 56 เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในปีออกใบอนุญาตนั้น

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๒) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.

๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการ ตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ 57 คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาต

ทราบในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ

หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักงานของผู้รับใบอนุญาตและให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

-8-

ข้อ ๕๘ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงโทษเพิกถอนใบอนุญาต

กรณีเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งตามข้อ 55 ข้อ 56 ข้อ 57 ข้อ 58 ผู้ประกอบการกิจการเลี้ยงสุกร จะต้องอุทธรณ์คำสั่งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

หมวด ๔

ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

.....
ข้อ 59 ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ใน
บัญชี

อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตท้ายเทศบัญญัตินี้ในวันที่มารับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาต
ครั้งแรก

หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินการนั้น ถ้ามิได้
เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้าง
ชำระ

เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่า

สอง

ครั้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับ
จน

ครบจำนวนตามวรรคแรก

ข้อ 60 ค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของเทศบาลตำบลจังหาร

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

.....

ข้อ 61 ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่

กำหนด

ไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมจนถึงปัจจุบัน

หมวด 6

บทเฉพาะกาล

.....

ข้อ 62 ในกรณีที่มีการเลี้ยงสุกรตามใบอนุญาตเดิมในสถานที่ตั้งก่อนที่จะมีการประกาศใช้เทศ

บัญญัติ

นี้ให้ดำเนินการเลี้ยงสุกรต่อไปได้ในสถานที่และอาคารรวมทั้งจำนวนสุกรเท่าเดิมแต่จะต้องแจ้งความประสงค์ที่จะ
เลี้ยง

สุกรและขอต่อใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนใบอนุญาตเดิมหมดอายุภายใน 30 วัน โดยจะต้องเสีย
ค่าธรรมเนียมในอัตราตามที่กำหนดไว้ในเทศบัญญัตินี้

การเลี้ยงสุกรตามวรรคแรกนั้นจะต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อน รำคาญแก่ผู้อื่นและหากมีการ
ก่อสร้าง
อาคารหรือสถานที่เลี้ยงสุกรใหม่หรือสุกรเพิ่มขึ้นจากข้อมูลเดิมตามใบอนุญาตเดิมในวรรคแรกจะต้องมีการขอ
อนุญาตให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในเทศบัญญัตินี้ทุกประการ
ประกาศ ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

(.....)

นายกเทศมนตรีตำบลจันทหาร

เห็นชอบ

(.....)

.....

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตท้ายเทศบัญญัติเทศบาลตำบลจันท
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ. 2564
จำนวนสุกร(ตัว) บาท/ปี

ลำดับที่	จำนวนสุกร (ตัว)	บาท/ปี
1	ไม่เกิน 25 ตัว	100 บาท
2	มากกว่า 25 ตัว แต่ไม่เกิน 100 ตัว	200 บาท
3	มากกว่า 100 ตัว แต่ไม่เกิน 200 ตัว	500 บาท
4	มากกว่า 200 ตัว แต่ไม่เกิน 500 ตัว	1,000 บาท
5	มากกว่า 500 ตัว แต่ไม่เกิน 1,000 ตัว	2,000 บาท
6	มากกว่า 1,000 ตัว แต่ไม่เกิน 2,000 ตัว	2,500 บาท
7	มากกว่า 2,000 ตัว แต่ไม่เกิน 3,000 ตัว	3,000 บาท
8	มากกว่า 3,000 ตัว แต่ไม่เกิน 4,000 ตัว	4,000 บาท
9	มากกว่า 4,000 ตัว แต่ไม่เกิน 5,000 ตัว	5,000 บาท
10	มากกว่า 5,000 ตัว แต่ไม่เกิน 10,000 ตัว	10,000 บาท
11	มากกว่า 10,000 ตัว แต่ไม่เกิน 20,000 ตัว	11,000 บาท
12	มากกว่า 20,000 ตัว แต่ไม่เกิน 30,000 ตัว	12,000 บาท
13	มากกว่า 30,000 ตัว แต่ไม่เกิน 40,000 ตัว	13,000 บาท
14	มากกว่า 40,000 ตัว แต่ไม่เกิน 50,000 ตัว	14,000 บาท
15	มากกว่า 50,000 ตัวขึ้นไป	15,000 บาท

